

PĀVILS – IZCELSME UN AICINĀŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 9:1, Fil. 3:6, 1. Kor. 15:10, Ap.d. 9:1-22, 26:18, Gal. 2:1-17.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Kungs viņam sacīja: “Dodies turp, jo šis vīrs ir manis izredzēts darbarīks, lai nestu manu vārdu tautām un ķēniņiem, un Israēla dēliem. Es darišu viņam redzamu, kas viņam mana vārda dēļ būs jācieš.”” (Ap.d. 9:15, 16)

Biens no centrālajiem tēliem Jaunajā Derībā bija Pāvils, ko kādreiz sauca par Saulu no Tarsas. Pāvils agrīnajai kristiešu draudzei bija tas pats, kas Mozus Israēla bērniem. Atšķirība ir tajā, ka Mozus izveda Dieva tautu no pagāniem, lai Israēls spētu darīt Dieva prātu, bet Pāvils iznesa Dieva Vārdu no Israēla pie pagāniem, lai pagāni varētu darīt to pašu, tas ir, Dieva prātu.

Par Pāvilu ir zināms vairāk nekā par jebkuru citu 1. gs. kristieti. Īpaši jāpiemin viņa nozīmīgais devums kristīgajā misijā pēdējo divu gadu tūkstošu laikā. Viņa misijas apmeklējumi un aktivitātes tautām, kas dzīvoja pie Vidusjūras, ir spēcīgs paraugs kristīgajai misijai turpmākajās paaudzēs.

Pāvilam piedēvē Bībeles patiesību izcelšanu no jūdu kultūras, kur civilie, rituālie un morāles likumi bija tik ļoti ieausti jūdu dzīvē, ka gandrīz nebija atšķirības starp jūdu ieradumiem un to, ko viņi uzskatīja par Dieva mūžīgo vēsti tautām.

Šajā nedēļā mēs iepazīsimies ar cilvēku, kas, ja nerunājam par pašu Jēzu, bija vissvarīgākā persona Jaunajā Derībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. septembrī!

Sauls no Tarsas

Sauls piedzima Tarsā, svarīgā pilsētā, kas atradās uz tirdzniecības ceļa starp Sīriju un Rietumāziju (Ap.d. 22:3). Tarsa bija multikulturāls industrijas un izglītības centrs, un uz īsu brīdi tur dzīvoja Romas visslavenākais orators un senators Cicerons.

Saula vecāki bija diasporas jūdi (tie, kas nedzīvoja Israēla zemē) no Benjamīna cilts. Viņa dzimšanas vārds bija Sauls (ebr. val. sha'ul – "izlūgtais" [no Dieva]) – lai gan pēc tam, kad viņš bija sācis savu misiju pagāniem (Ap.d. 13:9), viņš bija pieņēmis vārdu Pāvils. Tā kā Pāvils bija farizejs, viņam, iespējams, bija sieva, lai gan mēs nekā par viņu nezinām. Patiesībā mēs vispār maz zinām par viņa ģimeni, lai gan māsa un māsas dēls ir minēti (Ap.d. 23:16). Pāvils bija arī Romas pilsonis (Ap.d. 22:25-28).

Sauls, iespējams, bija ieguvis izglītību sinagogas skolā Tarsā līdz 12 gadiem, kam sekoja rabīnu skola Jeruzālemē pie slavēta rabana (šis godājamais tituls nozīmēja "mūsu rabi") Gamaliēla (Ap.d. 22:3). Līdzīgi lielākajai daļai jūdu vīriešu, viņš mācījās amatu – viņa gadījumā tā bija telšu taisšana (Ap.d. 18:3).

Kā jau teikts, Pāvils bija farizejs (Fil. 3:5). Farizeji (kas nozīmē "nošķirtie") bija labi pazīstami kā tādi, kas iestājas par to, ka visi Dieva likumi, gan Mozus grāmatās rakstītie, gan tie, kas tika nodoti verbāli no paaudzes paaudzē, ir saistoši visiem jūdiem. Viņu stingrā patriotisma un smalkās paklausības jūdu likumiem dēļ savu tautiešu acīs viņi varēja izskatīties liekulīgi un tiesājoši. Pāvils tomēr neslēpa faktu, ka viņš un viņa tēvs bija farizeji (Ap.d. 23:6).

Pāvila farizejiskā izcelsme bija svarīgs elements viņa veiksmīgajā misijas darbā gan jūdu, gan pagānu vidū. Tas deva viņam sīkas zināšanas par Veco Derību – vienīgajiem Rakstiem, kas bija pieejami pirmajiem kristiešiem. Tas iepazīstināja viņu arī ar Vecās Derības likumu rakstiskajiem papildinājumiem un paplašinājumiem. Līdz ar to viņš bija apustulis, kas bija vislabāk sagatavots atšķirt bezgalīgo, uz Rakstiem balstīto dievišķo pilnību no vienas puses un vēlākos jūdu kultūras papildinājumus, kas nebija saistoši un ko pagānu izcelsmes Jēzus sekotāji tāpēc varēja ignorēt. Kā mēs redzējam, šis jautājums kļuva ļoti svarīgs agrīnās draudzes dzīvē. Arī mūsdienās kultūras loma draudzē ir svarīgs jautājums.

Kuri mūsu kristīgās pārliecības punkti, šķiet, visasāk konfliktē ar apkārtējo kultūru? Kā tu tiec galā ar konfliktu, nepieskaņojoties tajos jautājumos, kuros nekad nevajadzētu to darīt? _____

Pāvils kā cilvēks

Personības iezīmes ir cilvēka tipiskā atbildes reakcija uz apkārtējiem ģimenes, kultūras vai izglītības apstākļiem. Raksturs ir īpašību, talantu un spēju kopums, kas nosaka, kāda tipa personība ir cilvēks.

Izlasi Ap.d. 9:1, Fil. 3:6,8; 1. Kor. 15:9, 10; 1. Tim. 1:16; Gal. 1:14 un 2. Kor. 11:23-33! Ko šie panti mums stāsta par Pāvila raksturu un personību? _____

Skaidrs, ka Pāvils bija cilvēks ar lielu pārliecību un dedzību. Pirms jaunpiedzimšanas piedzīvojuma viņš izmantoja savu dedzību, lai vajātu agrīno draudzi. Viņš atbalstīja Stefana nomētāšanu ar akmeņiem (Ap.d. 7:58), uzņēmās iniciatīvu, ieslogot gan kristiešu vīriešus, gan sievietes (Ap.d. 8:3), izteica nāves draudus mācekļiem (Ap.d. 9:1) un organizēja uzbrukumus kristiešiem svešās zemēs (Ap.d. 9:2, Gal. 1:13).

Vienlaikus mēs arī varam redzēt, kā viņa dedzība un aizrautība tika izlietotas uz labu, viņam nododot savu dzīvi evaņģēlija sludināšanai, neskatoties uz neticamām grūtībām un izaicinājumiem. Tikai tāds cilvēks, kas ir pilnībā nodevies tam, ko viņš uzskata par vajadzīgu, varēja to izdarīt. Lai gan viņš visu zaudēja Kristus dēļ, viņš to visu uzskatīja par "mēsliem", kas nāk no grieķu vārda, kas nozīmē kaut ko nevajadzīgu, atkritumus. Pāvils saprata, kas dzīvē ir svarīgs un kas nav.

Pāvils bija arī pazemīgs cilvēks. Nav šaubu, daļēji izjūtot vainas apziņu par kristiešu vajāšanām pagātnē, viņš uzskatīja sevi par necienīgu tik augstam aicinājumam. Un arī kā tāds, kas sludināja Kristus taisnību kā mūsu vienīgo glābšanas cerību, viņš zināja, cik grēcīgs viņš bija salīdzinājumā ar svēto Dievu, un ar šīm zināšanām pietika, lai viņš paliktu pazemīgs, pakļāvīgs un pateicīgs.

"Viens dvēselē uzņemts Dieva godības stars kā Kristus skaidrības atspīdums ļoti sāpīgi uzrāda visu netīrību un katru traipu, pilnīgi atsedzot cilvēka rakstura kroplumu un trūkumus. Tad kļūst redzamas nesvētās vēlmes, sirds neuzticība un lūpu nešķīstība." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus" 29. lpp.)

Neviens no mums nav pasargāts no lepnuma. Kā pievēršanās krustam un tam, ko tas nozīmē, var dziedināt ikvienu no šī grēka? _____

No Saula par Pāvilu

Izlasi Ap.d. 9:1-22 stāstu par Pāvila atgriešanos! Kā šis piedzīvojums bija saistīts ar viņa misionāra aicinājumu? Sk. arī Ap.d. 26:16-18. _____

_____

_____

Jau no paša sākuma bija skaidrs, ka Kungs bija nodomājis izmantot Pāvilu, lai aizsniegtu gan jūdus, gan pagānus. Sagatavojot Pāvilu būt par misionāru un teologu, neviens cits notikums svarīguma ziņā nelīdzinās viņa atgriešanās piedzīvojumam. Patiešām, viņš savā liecībā bieži runāja par šo piedzīvojumu.

“Celies augšā un nostājies uz savām kājām; es parādījos tev tādēļ, ka esmu izraudzījis tevi par kalpu un liecinieku tam, ko tu redzēji un ko es tev rādīšu.” (Ap.d. 26:16) Pāvils nevarēja sludināt vai mācīt to, ko viņš nezināja. Nē, patiešām viņš sludināja un mācīja savu personīgo pieredzi kopā ar Kunga atziņu, kas bija saskaņā ar Dieva Vārdu (Sk. Rom. 1:1, 2).

Izlasi Ap.d. 26:18! Kādam vajadzēja būt Pāvila darba rezultātam? _____

_____

_____

No šī mēs varam redzēt piecus patiesa misijas darba rezultātus:

1. Atvērt cilvēku acis. Padarīt Dievu un Jēzu reālu, klātesošu, aktīvu un aicinošu.

2. Doties no tumsas uz gaismu, no nezināšanas pie zināšanām – evaņģēlija galvenās tēmas (sk. Lūk. 1:78, 79).

3. Novērsties no sātana un pievērsties Dievam.

4. Saņemt grēku piedošanu. Grēka problēmai ir risinājums. Tā ir dzīva, dziedinoša kristiešu vēsts būtība.

5. Iegūt vietu starp svētajiem; tas nozīmē būt Dieva draudzes loceklim, neskatoties uz etnisko izcelsmi, dzimumu vai tautību.

Ja kāds tev jautātu: "Kāda ir tava personīgā pieredze ar Jēzu? Ko tu vari man par Viņu pastāstīt?", ko tu atbildētu? _____

_____

_____

Pāvils misijas laukā

*"Dieva Gara spēkā caur zīmēm un brīnumiem, tā ka no Jeruzālemes visapkārt līdz pat Illīrikai esmu piepildījis Kristus evaņģēlija sludināšanu." (Rom. 15:19)
Kādu izšķirošu elementu jebkura veida misijas darbam mēs varam atrast šajā pantā? Sk. arī 1. Kor. 1:23, 2:2; Gal. 6:14, Fil. 1:15-18.* _____

Viens ir skaidrs visās Pāvila misijas pūlēs: vienalga, uz kuriem viņš devās, viņa vēstī centrālais bija Kristus un Viņa krustā sišana. To darot, viņš bija uzticīgs aicinājumam, ko Kristus viņam vispirms bija devis, – viņam jāsludina par Jēzu. Vēsts mūsdienu misijai ir acīmredzama: lai arī ko mēs sludinām un mācām (kā septītās dienas adventistiem mums ir dots tik daudz, ko līdzdalīt pasaulei!), mums ir jātur Kristus un Viņa krustā sišana visa sava misijas darba priekšā un centrā.

Tomēr Pāvils nesludināja Jēzu kā kaut kāda veida objektīvu patiesību un tad priecīgs turpināja ceļu. Centrālais viņa darbā bija izveidot draudzes, iesākt kristīgas kopienas katrā reģionā, kur vien viņš to varēja izdarīt. Vispatiesākajā nozīmē viņa darbs bija "draudžu stādīšana".

Ir vēl kāds elements Pāvila misijas darbā.

Izlasi Kol. 1:28! Kā izklausās, ko Pāvils saka? Tas ir, vai tā ir evaņģelizācija vai darišana par mācekļiem? _____

Ja daudz lasām Pāvila vēstules, tad ir skaidrs, ka tās bieži nav evaņģelizācija, vismaz tādā nozīmē, kā mēs šo terminu izmantojam – tas ir, to cilvēku aizsniegšana, kas nav draudzes locekļi. Tieši pretēji, daudzas vēstules ir rakstītas jau pastāvošām draudzes kopienām. Citiem vārdiem, Pāvila misijas centienos bija iekļauts draudzes gana darbs, iedvesmošana un draudzes atbalstīšana.

Tā mēs varam redzēt vismaz trīs galvenos elementus Pāvila misijas aktivitātēs: Jēzus pasludināšana, draudžu veidošana un esošo draudžu atbalstīšana.

Padomā, kad tu pēdējo reizi liecināji kādam? Cik centrāla loma tajā, ko tu teici, bija Jēzum? Kā tu vari pārliecināties, ka vienmēr turi Viņu centrā? _____

Misija un multikulturālisms

“Multikulturālisms” ir nesens termins, kas pirmo reizi publikācijās parādījās 1960. gados, saskaņā ar Oksfordas angļu vārdu. Daudziem senatnes cilvēkiem būtu tikai divas cilvēku kategorijas – mēs un viņi, mūsu cilts un ne mūsējie. Grieķiem visi cittautieši bija “barbari”. Jūdiem visi cittautieši bija “pagāni”.

Kā mēs jau redzējām, pagānu misijas veiksmē lika jaunajām draudzēm un tās vadītājiem risināt jūdu un pagānu šķelšanās jautājumus. Viņiem svarīgs jautājums bija, vai pagāns var kļūt par kristieti, vispirms nekļūstot par jūdu.

Izlasi Gal. 2:1-17! Kas notiek šeit, un kā šis ziņojums savā veidā ilustrē “multikulturālisma” izaicinājumu mūsu misijā un cilvēku aizsniegšanā? ____

“Vēlāk, Pēterim apmeklējot Antiohiju, tas ar savu saprātīgo izturēšanos pret jaunatgrieztajiem pagāniem no daudziem ieguva lielu uzticību. Kādu laiku viņš rīkojās saskaņā ar gaismu no Debesīm un iedzimtos aizspriedumus bija pārvarējis tik tālu, ka sēdēja ar pagāniem pie viena galda. Bet, kad no Jeruzālemes atnāca daži jūdi, kas bija dedzīgi ceremoniālo likumu ievērotāji, Pēteris savu nostāju neapdomīgi mainīja. [...] Tāda vājumā izpausme no to cilvēku puses, kurus respektēja un mīlēja kā vadītājus, atstāja vissāpīgāko iespaidu uzticīgo pagānu dvēselē. Draudzei draudēja šķelšanās.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 197., 198. lpp.)

Pāvils saskārās ar šo Pētera problēmu un ieņēma stingru nostāju par, kā teiktu mūsdienās, multikulturālu draudzi. Viņa jaunatgrieztajiem pagāniem nebija jākļūst jūdiem, lai būtu kristieši. Pāvila sarežģītā pagātne – nodevies farizejs, rabīna Gamaliēla students, Romas pilsonis, dedzīgs vajātājs un beidzot jaunatgrieztais un Jēzus Kristus apustulis – bija sagatavojusi viņu atšķirt mūžīgo, nemainīgo dievišķo pilnību no laicīgām kultūras un reliģijas izpausmēm.

Kā tu atšķir to, kas ir būtisks mūsu ticībai un kas ir tikai kultūras, sociālas vai pat personīga izvēle? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Vājajiem es biju vājš, lai iemantotu vājos. Ikvienam biju tāds, kāds viņš ir, lai vismaz kaut dažus izglābtu. Bet to visu es daru evaņģēlija dēļ, lai būtu pie tā līdzdalīgs.” (1. Kor. 9:22, 23)

Izlasi 1. Kor. 9:19-23! Mūsdienu misioloģija attiecina terminu “kontekstualizācija” uz Pāvila misijas metodēm, kas šeit ir izteiktas. Kontekstualizācija ir definēta kā “mēģinājums nodot evaņģēliju vārdos un darbos un izveidot draudzi veidos, kas noder cilvēkiem viņu vietējās kultūras kontekstā, atklājot kristietību tādos veidos, ka tā apmierina cilvēka visdziļākās vajadzības un pārņem viņa pasaules uzskatu, tādējādi ļaujot viņam sekot Kristum un palikt pašu kultūrā.” (Darrell L. Whiteman, “Contextualization: The Theory, the Gap, the Challenge,” International Bulletin of Missionary Research, vol. 21 (January, 1997), p. 2)

“Dzīvodami dievnama tuvumā, kristīgie jūdi dabīgi ļāva domām atgriezties pie savas tautas sevišķajām priekšrocībām. Kad tie redzēja kristīgo draudzi atšķiramies no jūdaisma ceremonijām un tradīcijām un saprata, ka tas sevišķais svētums, kādā bija ietērpti jūdu paradumi, drīz izzudīs jaunās ticības gaismā, daudzi jutās neapmierināti ar Pāvilu, kuru lielā mērā uzskatīja par šo pārmaiņu iniciatoru. Lai labprātīgi pieņemtu koncila lēmumu, gatavi nebija pat atsevišķi mācekļi. Daži bija centīgi ceremoniālo likumu aizstāvji un uz Pāvilu raudzījās ar nelabvēlību, domādami, ka viņa ieskatī par jūdu saistošajiem likumiem ir pārāk brīvi.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 197. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi 1. Kor. 9:20! Kādas mācības mēs varam gūt no šiem vārdiem, kas palīdz mums saprast un kontekstualizēt, kā mēs veicam misiju, vai pat kā mēs varam personīgi kalpot un liecināt? _____

2. Neskatoties uz Pāvila grēcīgo, pat kaunpilno pagātņi, Dievs piedeva Pāvilam un izmantoja viņu spēcīgā veidā. Kā mēs varam iemācīties piedot sev to, ko esam darījuši, un, pieņemot Kristus taisnību kā savējo, censties tikt izmantotiem varenā veidā Viņa darbā? _____